

Het elfenmeisje dat zo vrolijk danste

I. Verboden om te dansen

Er was eens een koning die altijd slechtgehumeurd was. Hij had nochtans geen reden om misnoegd te zijn want hij had alles wat een koningshart maar wensen kon. Hij hoefde maar met zijn vingers te knippen of hij werd onmiddellijk op zijn wenken bediend. Maar desondanks hij alle redenen had om gelukkig te zijn, bleef hij de hele dag klagen en zeuren, meestal zonder reden. En daarom werd hij door iedereen koning Zeurpiet genoemd.

Het begon al 's ochtends bij het opstaan. Dat vond koning Zeurpiet de vervelendste karwei van héél de dag.

“ Ik wil niet opstaan, ik wil slapen zolang ik wil en zoveel ik wil. Ik ben toch koning of niet soms? ”

Ook als hij zich waste en aankleedde bleef hij de hele tijd mopperen en zagen.

“ Waarom moet ik mij wassen en mijn tanden poetsen? Waarom mag ik mijn pyjama niet aanhouden? ”

Bij het ontbijt kloeg hij over de koffie die ofwel te warm of te koud was, de boterhammen die niet vers waren, de kaas die teveel gaten had... Kortom, koning Zeurpiet was een echte zeurpiet. En het bleef niet bij zeuren alleen.

Op een dag vaardigde hij een nieuwe wet uit. Koning Zeurpiet had zomaar in zijn ééntje besloten dat de kinderen van zijn koninkrijk niet meer mochten spelen, zingen of dansen.

“ Kinderen moeten studeren, geleerde boeken lezen, rekensommen maken zodat ze later slim en geleerd worden en veel geld kunnen verdienen, ” zo dacht de koning erover.

“ Al wie de wet overtreedt zal opgesloten worden in de zeurkerker van mijn kasteel. Daar mogen ze alleen nog maar studeren en boeken lezen onder strenge bewaking. Een speciaal commando van mijn leger, de zeurkousbrigade, zal er over waken dat de nieuwe wet in héél mijn koninkrijk nageleefd wordt. ”

Het nieuws over de nieuwe wet sloeg in als een bom. Alle kinderen reageerden verbaasd en teleurgesteld tegelijkertijd.

“ Niet meer spelen? Niet meer zingen of dansen? Wat hebben wij dan verkeerd gedaan dat we zo gestraft worden? ” vroegen de kinderen zich af.

Niemand vond het leuk. De hele dag studeren en in boeken neuzen? Dat zag niemand zitten.

“ Wij willen spelen, dansen en zingen! ” klonk het in koor. “ Wij zijn kinderen en kinderen moeten kunnen spelen dansen en zingen, of niet soms? ”

Iedereen knikte instemmend.

Ze lieten het hier niet bij. In het geheim kwamen kinderen uit het noorden, oosten zuiden en westen van het land bijeen om de nieuwe situatie te bespreken. Er werd hevig gediscussieerd. Sommigen wilden de koning ontvoeren en opsluiten, anderen wilden zijn kasteel in brand steken.

“ Ik blijf niet meer in dit land, ik ga weg. Ik wil in een land wonen waar kinderen vrij kunnen doen en zeggen wat ze willen, waar ze kunnen spelen, zingen en dansen zoveel ze maar willen ”, zei één van de ontgoochelde kinderen.

“ Goed gesproken ”, zei iemand anders, “ kom we gaan weg, we gaan op zoek naar een plaats waar kinderen welkom zijn en nog mogen dromen en fantaseren. ”

Zo gezegd, zo gedaan.

Nog diezelfde avond vertrokken alle kinderen van het land op zoek naar een ander land met een koning die kindvriendelijker zou zijn.

Onderweg, aan de rand van het koninklijke Zeurwoud hielden ze halt om even te rusten. Plots verscheen er als bij toverslag een elfenmeisje dat vrolijk begon te dansen.

“ Pas op! ” riepen de kinderen uit. “ Weet jij dan niet dat dansen verboden is in dit land? Als je niet oppast pakt de zeurkousbrigade je op en stoppen ze je in de koninklijke zeurkerker.”

Maar het elfenmeisje trok er zich niets van aan en bleef vrolijk doordansen.

“ Ik ben een elfenmeisje ”, riep ze luid, “ geen mensenkind. “

“ Koning Zeurpiet is mijn koning niet. Mijn koning is de Grote Elfenkoning en die houdt van zingen en dansen. “

Ze bleef vrolijk doordansen en nodigde de kinderen uit om mee te dansen. Ze danste zo mooi dat sommige kinderen het aandurfd en om mee te dansen. Na een tijdje danste iedereen met het elfenmeisje mee. Daar werden ze vrolijk van en niemand dacht nog aan die nieuwe wet van koning Zeurpiet. De drang om met het elfenmeisje mee te dansen was groter dan de angst voor de zeurkousbrigade.

“ Kunnen we geen elf worden zoals jij? “ vroeg één van de kinderen aan het elfenmeisje.

“ Nee, dat gaat niet, je wordt als elf geboren net zoals jij als mensenkind geboren wordt. “ antwoordde het elfenmeisje.

Dat vond iedereen jammer want als je een elfje zou zijn, moest je niet gehoorzamen aan de wet van koning Zeurpiet en kon je vrij je mening zeggen en doen wat je graag zou doen.

Het duurde niet lang of de soldaten van de zeurkousbrigade kwamen te voorschijn. Ze probeerden de dansende kinderen gevangen te nemen maar gelukkig kon iedereen op tijd weglopen. Ook het elfenmeisje konden ze niet pakken want die kon vliegen en dat konden de soldaten van de zeurkousbrigade natuurlijk niet. Die keerden dan maar, zonder gevangenen weliswaar, terug naar het kasteel van de koning om verslag uit te brengen.

II. Verdriet

Het elfenmeisje bleef eenzaam achter. Zoiets ergs had ze in héél haar elfenleven nog nooit meegemaakt.

“ Kinderen die niet meer mochten dansen, dat is verschrikkelijk. ”

“ Wat een slechte koning, ” dacht ze.

“ Het moet zeker een koning zijn die niet van kinderen houdt, anders vaardig je toch zo geen wet uit. Trouwens als er niet meer gespeeld en gedanst mag worden, wat blijft er dan nog voor leuks over om te doen? ” vroeg het elfenmeisje zich af. Ze had veel verdriet. Ze had zelfs geen zin meer om te dansen. Ze vleide zich neer en begon te wenen. De grote eikenbomen langs de rand van het bospad zagen het verdrietige elfenmeisje en lieten hun takken als blijk van medeleven naar beneden hangen. Ook de dieren van het grote bos hadden het nieuws over de nieuwe wet vernomen en kwamen een kijkje nemen. Droevig keken ze naar het treurende elfenmeisje. Ze trachtten haar te troosten en haar op te beuren door enkele dansspasjes te maken maar het elfenmeisje was ontroostbaar en viel in slaap. De dieren echter lieten haar niet alleen en bleven bij haar waken.

III. Uitdaging

Alle kinderen hadden zich verzameld op een open plek midden in het koninklijke zeurwoud.

“ Moeten we nog ver stappen vooraleer we in een ander land zijn? ” vroeg één van de kinderen zich af. Niemand kon een antwoord geven. Omdat ze de omgeving niet zo goed kenden, besloten ze daarom een tijdje in het koninklijke zeurwoud te kamperen. Van struiken, bladeren en takken maakten ze slaappleatsen. In het midden van de open plek werd een groot kampvuur aangestoken en ze deden zich te goed aan de vele noten en vruchten die ze in het bos vonden.

Toen ze 's avonds allemaal gezellig rond het vuur zaten kreeg iemand een leuk idee.

“ Als we nu eens een danswedstrijd houden ” riep één van de kinderen.

“ Ja, de koning kan ons hier toch niet horen of zien, dus we kunnen spelen, dansen en muziek maken zo veel we maar willen. ”

Het voorstel werd op luid applaus onthaald.

De kinderen verzamelden zich per windstreek. De noordgroep, de oostgroep, de zuidgroep en de westgroep zouden strijden om de titel van 'beste dansgroep van het land'.

Het werd één groot dansfestijn, de dansgroepen gaven het beste van zichzelf en alle kinderen voelden zich vrolijk en blij omdat ze weer vrij konden dansen en muziek maken zonder dat de zeurkousbrigade hen zou komen storen.

Nadat de verschillende groepen waren opgetreden, trokken de leden van de jury zich even terug om te beraadslagen. Toen de voorzitter van de jury bekend maakte dat er geen verliezers waren maar enkel winnaars en dat dus bijgevolg alle dansgroepen evengoed waren, klonk er een luid applaus voor alle dansers. Iedereen was blij voor iedereen en ze vierden feest tot laat in de avond. Moe vielen ze in slaap, nagenietend van het dansfestijn maar toch ook droevig omdat koning Zeurpiet hen het dansen had verboden. Ze hadden angst voor wat er hen nog allemaal te wachten stond.

IV. Oorlog

De kinderen werden vroeg in de ochtend opgeschrikt door trommelgeluid. Het was koning Zeurpiet en de Zeurkousbrigade. De Zeurkousbrigade had de koning op de hoogte gebracht van het dansende elfenmeisje en de kinderen die met haar meedansten. Hij werd woedend.

“ Wat! De kinderen van mijn land willen mij niet gehoorzamen! Wacht maar, ik jaag ze op en stop ze allemaal in de zeurkerker.”

Zo boos was de koning nog nooit geweest. Via het koninklijke gps-systeem kon de koning vrij vlug achterhalen waar de kinderen zich verschansten. Onmiddellijk stuurde hij de zeurkousbrigade er op af om de kinderen gevangen te nemen om ze daarna op te sluiten in de zeurkerker van zijn kasteel.

De kinderen hoorden dat het geluid van de trommels sterker en sterker werd en beseften dat ze in gevaar waren.

“ We moeten ons verdedigen, de koning en zijn zeurkousbrigade naderen snel! ”

“ Verdedigen, verdedigen? ” vroeg één van de kinderen zich af, “ maar hoe dan, we hebben geen wapens. ”

“ We hebben maar één wapen om ons te verdedigen en dat is ‘dansen’! ” riep iemand vastberaden.

De dansgroepen kwamen bijeen en bereidden zich voor op de confrontatie met de zeurkousbrigade.

“ We dansen tot we er bij neervallen. Liever dat dan opgesloten te worden in de zeurkerker van de koning.”

De koning met zijn zeurbrigade waren nu héél dichtbij gekomen. Ze omsingelden de kinderen en met touwen en netten trachtten ze de kinderen te vangen. Maar de kinderen lieten zich niet doen. Ze begonnen te dansen, van voor naar achter, van links naar rechts, zo snel en zo sierlijk dat de zeurkousbrigade geen kans kreeg om met hun touwen en netten de dansende kinderen te strikken. Ze maakten zelf zo'n gekke bewegingen met hun touwen en netten dat het net leek alsof ze met de kinderen aan het meedansen waren.

De koning zag dit en werd boos en riep luid:

“ Stop met dansen, ik verbied het! ”

“ Soldaten, neem die kinderen gevangen, zo moeilijk kan dat toch niet zijn! ”

De zeurkousbrigade deed zijn best maar slaagde er niet in de kinderen gevangen te nemen. En na een hele dag van dansen en jagen viel iedereen moe en uitgeput neer. De kinderen en de zeurkousbrigade konden niet meer, ze lagen door elkaar op de grond, het leek wel een echt slagveld, geen winnaars, enkel verliezers.

De koning zag dat zijn zeurkousbrigade het niet zou halen en vluchtte weg naar zijn kasteel en verborg zich in de zeurkelder.

V. Ontgoocheling

Toen de koning verdwenen was, kwam het elfenmeisje kijken hoe het met de kinderen gesteld was. Ze kon haar ogen niet geloven. De open plek in het koninklijke zeurwoud lag bezaaid met kinderen en soldaten.

Ze dacht dat alle kinderen dood waren. Ze reikte haar hand uit en probeerde hen uit alle macht te wekken door rond hen heen te dansen, maar niemand gaf een teken van leven. Ze riep om hulp. Uit het bos kwamen de dieren héél voorzichtig te voorschijn. Ze wilden héél graag het elfenmeisje helpen om de kinderen wakker te maken maar ze wisten ook niet hoe en waren bang dat er hen ook iets zou overkomen.

“ Is dat nu de grote mensenwereld? ” vroeg ze zich af. “ Kinderen die gestraft worden omdat ze spelen en dansen? ”

Ze begreep er niets van. Diep ontgoocheld verdween ze samen met de dieren in het bos, teleurgesteld omdat zij de kinderen niet tot leven kon brengen.

VI. Nieuwe hoop en Verbondenheid

Midden in de nacht werden de kinderen wakker van een hevig lawaai. Wanneer ze hun ogen openden zagen ze spookachtige verschijningen die van alle kanten kwamen aangevlogen. Razend snel en met een slingerende beweging scheerden ze met een hels lawaai rakelings langsheen hun hoofden.

“ Nu is het echt gedaan met ons ” dachten ze. “ Dit is het einde, we gaan dood! ” De kinderen en de soldaten van de zeurkousbrigade liepen in paniek kris kras door elkaar en zochten beschutting tegen de aanvallen, maar de spookachtige wezens gingen zo fel tekeer dat ze niet de kans kregen om beschutting te zoeken. Ze gingen dan maar gehurkt op de grond zitten met het hoofd tussen de benen geklemd om maar niet gekwetst te raken. Ze riepen en schreeuwden zo hard ze konden. Ze hoopten zo dat de vreemde verschijningen vlug zouden verdwijnen.

En plots werd het stil. De kinderen en de soldaten zwegen en keken naar de hemel. Ze zagen dat alle gedaantes zich met elkaar versmolten hadden tot één groot en fel Licht. Het Licht daalde neer en dekte de kinderen als het ware toe. Hun angst verdween, ze kregen een aangenaam gevoel.

Uit dat groot en fel Licht klonk een warme stem die de kinderen toesprak:

“ Hou van elkaar zoals ik van jullie hou. ”

“ Draag de vrede alle dagen in je hart. ”

“ Volg het pad van vrede en rechtvaardigheid en je zal veilig thuiskomen in het huis van de Schepper. Dan wordt je één met het Licht dat je nu ziet en zullen we elkaar ontmoeten. En denk eraan, op je weg zal je nooit alleen zijn, het Licht zal je leiden. Blijf geloven in jezelf en in een betere wereld! ”

Toen verscheen het elfenmeisje dat zo vrolijk danste en zong een lied om alle kinderen en soldaten van de zeurkousbrigade hoop te geven:

*“ Slaap zacht en droom van oneindige zeeën,
jij bent het water, ik vaar met je mee.*

*Slaap zacht en droom van een blauwe hemel,
jij bent de wolken, ik drijf met je mee.*

*Rust nu maar uit droom van gouden bergen,
jij bent de alm, ik klim naar je toe.*

*Rust nu maar uit droom van zilveren sterren,
jij bent de nacht, ik dek je wel toe.*

*Slaap zacht en droom van vergeten woorden
jij bent mijn lied, ik zing met je mee.*

*Slaap zacht en droom van een nieuwe morgen,
jij bent mijn hoop ik vecht met je mee.*

Ergens zal er vrede zijn, een land zonder oorlog, zonder pijn!

*Slaap zacht en droom van een nieuwe wereld,
waar iedereen in vrede leeft.*

Waar alle mensen vrij en verdraagzaam zijn.

Een land zonder wapens, zonder haat.

Droom van een land dat rechtvaardig en vrij van geweld.

Jij bent mijn hoop, de toekomst ligt in je hart ”

Op het einde zong iedereen mee:

“ Pace, Pace! ” wat wil zeggen: Vrede, Vrede!

Toen gebeurde er iets heel moois. De kinderen namen de hand vast van de soldaten en maakten één grote cirkel. Ze zagen elkaar in de ogen en ze voelden vriendschap voor mekaar. Alle haat en angst waren verdwenen. Iedereen voelde zich weer vrij. Ze keken naar de hemel en dankten het Licht voor het nieuwe Leven dat ze hadden gekregen. Alle soldaten beloofden plechtig dat ze nooit meer kinderen zouden gevangen nemen ook als de koning het hen had bevolen.

“ Weg met koning Zeurpiet “ riepen ze allemaal in koor.

De koning werd voor de rest van zijn leven in zijn eigen zeurkerker opgesloten. Hij moest leren zingen en dansen en vooral stoppen met zeuren tot hij weer een goedgezinde koning zou zijn.

Het elfenmeisje dat zo vrolijk danste, speelde een mooi en ontroerend deuntje op haar fluit. Alle kinderen neurieden mee. Tot slot nodigde ze iedereen uit tot een laatste afscheidsdans. Alle kinderen en soldaten samen, hand in hand, het leek één grote familie met een gezamenlijk doel: een nieuw koninkrijk op te bouwen, rechtvaardig, eerlijk en verdraagzaam met respect voor ieders mogelijkheden en talenten. Een koninkrijk waar kinderen konden spelen, zingen en dansen. Waar ze vrij hun mening konden zeggen en doen wat ze graag willen. Als de dans ten einde was trokken de kinderen terug huiswaarts.

De kinderen werden volwassen, ze planten zich voort en vertelden aan hun kinderen wat ze vroeger meegemaakt hadden, toen ze zelf nog kind waren.

En elk nieuw leven werd een belofte van vrede, een belofte van verdraagzaamheid, rechtvaardigheid en vriendschap.

Er kwam nooit oorlog meer omdat alle kinderen, ondanks hun huidskleur, taal of godsdienst, ondanks hun verschillende meningen, talenten en mogelijkheden, rotsvast bleven geloven in de boodschap van het Licht:

“ Hou van elkaar zoals ik van U hou! ”

En zo leefde de mensheid nog lang en gelukkig en het elfenmeisje dat zo vrolijk danste, danste voort in de harten van alle kinderen.

Einde

Toon Daems
(herziening sprookje 17/1/2006)